

Baghaven

Af Camilla Sondrup

Mørket havde sænket sig over haven. Emma kunne fra sengen kun skimte toppen af det store kastanjetræ, som stod i baghavens fjerneste hjørne. Hun elskede kastanjetræet. Det var forunderligt at ligge i græsset om sommeren og stirre op under træets mange forgreninger. Hun kunne ligge her i timevis og følge fuglenes samtaler og indbyrdes kampe. Det allerbedste var, når havens to røde egern legede deres utrættelige tagfat op og ned ad den tykke stamme. Hvordan de kunne holde sig fast, var en gåde for hende.

Nu hvor vinteren havde frarøvet det store kastanjetræ sin pragt, synes dyrelivet at være forsvundet. Dyrene kunne ikke længere gemme sig i det beskyttende hav af dybgrønne blade, og vintervindens susen i det høje træ gjorde kulden ubarmhjertig. Det var den koldeste december nogensinde, og når Emma lagde kinden mod ruden, kunne hun mærke kulden strømme ned gennem kroppen. Hun skuttede sig under den varme dyne, og tænkte på, hvad de to egern mon lavede nu. Lå de og sov i senge af visnede kastanjeblade? Eller havde de fundet en hule, hvor de smovsede på bjerge af nødder, de havde stjålet fra havens nøddehegn? Hun håbede, at de havde et godt sted i ly for kulden. Emma trak gardinet for, og lukkede baghavens mørke ude. Hun trak dynen godt om sig og slukkede sengelampen. Hun brød sig ikke om, at baghaven var mørk, og før hun faldt i søvn, besluttede hun at spørge mor, om de kunne sætte julelyskæder i havens træer.

En puslen ved vinduet vækkede Emma. Det var midt om natten, og mor og far sov. Benjamin sov også, og uden hendes lillebrors larmen, var huset stille. Kun den puslende lyd fra vinduet brød stilheden. Emma lå helt stille og lyttede. Der var den igen. En sagte dyrisk lyd, som lød tæt på. Emma tog mod til sig og løftede forsigtigt hjørnet af gardinet. Der var ingenting at se. Kun kastanjetræets frostdækkede grene kunne ses mod den mørke nattehimmel. Emma kunne ikke falde i søvn, så hun listede ind til mor og far i sengen. Benjamin lå der allerede. Han havde taget pladsen ved siden af mor og lå og krammede mors ansigt i søvne. Emma lagde sig i fodenden og faldt hurtigt i søvn.

”Emma, Emma, julenissen har været her. Du skal vågne,” skrålede Benjamin.
Han var rød i kinderne af ophidselse og svingede med det lyssværd, julenissen havde givet ham.
Mor strøg Emmas lange lyse hår væk fra hendes ansigt. ”Op, sovetryne. Det er fjerde søndag i advent, så nissen har været med en gave til dig,” sagde mor.
Emma hoppede hurtigt ud af sengen, og i julesokken på hendes dør lå en pakke. Det var den snekugle, hun havde ønsket sig. Hun havde vist mor den i et julekatalog.

”Hvordan kan julenissen vide, at jeg havde ønsket mig den?” spurgte hun.

”Sådan noget ved julenisser, for de taler med julemanden hele tiden,” sagde mor.

”Jeg hørte en nisse ved mit vindue i nat,” sagde Emma. ”Jeg tror ikke, at han kunne finde vej. Der er

mørkt i haven.”

”Ja, så,” sagde mor. Hun krøllede noget glitrede gavepapir sammen i en kugle.

”Kan vi ikke sætte lys i træerne ude i haven, så julenissen og dyrene kan se i mørket?” spurgte Emma.

”Det er en god idé, skat,” sagde mor. ”Det gør vi.”

Efter morgenmaden fandt far julelyskæderne ude i garagen, og Emma hjalp med at sætte dem i havens æbletræer.

”Det bliver dødfлот i aften,” sagde far. ”Og alle dyrene får lys til deres julefester.”

Emma stirrede på far med store øjne. ”Holder egeren juleaften, far?”

”Selvfølgelig gør de det. Da jeg var fem år ligesom dig, holdt jeg faktisk juleaften med en hel masse egeren,” sagde far. ”Jeg lyver ikke.”

Emma så skeptisk på far. ”Er det rigtigt?”

Far lo og aede Emma på kinden. ”Helt sikkert,” svarede han. ”De forstår at holde julefest, de egeren.”

Næste nat hørte Emma den puslende lyd igen. Hun trak hurtigt gardinet fra. I lyset fra æbletræernes lyskæder, så hun noget bevæge sig. Hurtigt og adræt. Hun holdt sig vågen længe for at se, om det vendte tilbage, men det gjorde det ikke. Næste morgen havde julenissen ikke været med en pakke.

”Det er jo kun, når det er advent,” sagde mor. ”På søndage i december.”

”Men jeg så nissen i nat,” sagde Emma.

Mor gav Emma et kram. ”Måske nissen bare ville se, om du blev glad for snekuglen?”

”Måske,” sagde Emma. ”Men nisser må da have travlt med noget andet, for det er juleaften i morgen?”

Mor lo. ”Ja, de må have travlt lige nu.”

”Julemanden har sikkert så mange gaver til dig, at han har bedt nisserne om at lægge nogle af dem i haven allerede. Så skal han ikke bære alle gaverne i morgen,” råbte far. Han havde hørt samtalen ude fra køkkenet, hvor han var ved at lave morgenmad.

”Det er ligesom med egeren, der har små forråds-kamre overalt,” fortsatte far, da han kom ind i stuen med en bakke.

Emma syntes, at det gav god mening med ”forråds-kamre” af gaver over hele verden. Hun havde aldrig forstået, hvordan julemanden kunne have alle gaverne med i kanen på en gang. Og efter morgenmaden gik hun og Benjamin i haven for at lede efter de gemte julegaver. Far hjalp dem, men de fandt ingenting.

Natten til juleaften puslede det igen ved Emmas vindue. Der lød også en svag banken. Hun hev hurtigt gardinet til side og fik et glimt af en busket hale. Hun åbnede forsigtig vinduet og lod den kolde natteluft strømme ind. Uden for vinduet var der spor af små poter i rimfrosten. Emma samlede en knækket valnød op. ”Egerndyr?” hviskede hun ud i mørket. ”Egerndyr, er det dig?” Der var helt stille i lang tid. Men pludselig kunne Emma høre noget, der bevægede sig i mørket. Det kom nærmere. Emma trak vinduet til, men åbnede det langsomt igen, da et lille egeren kom til syne i mørket. Hun glemte helt at være bange, og egeren smuttede smidigt ind ad vinduet. Et par sekunder stirrede de på hinanden, før egeren hoppede ned i den bløde lænestol for fodenden af Emmas seng. Egeren sad helt stille. Emma fandt et tæppe, og lagde det forsigtig hen til egeren. Den rullede sig sammen i det varme tæppe og faldt i søvn. Emma kunne ikke få øjnene fra egeren, men på et tidspunkt må hun være faldet i søvn. Hun vågnede ved en banken på vinduesruden. Det var egeren, som ville lukkes ud igen. Emma havde kun lige lukket vinduet bag den, da Benjamin med søvndrukne øjne og uglet hår tumlede ind på værelset.

”Det er juleaften, Emma,” sagde han. ”Vi skal have gaver.”

Emma var utålmodig hele dagen. Hun kunne ikke vente, indtil det blev mørkt. Hun var spændt på, om det lille egeren ville dukke op, når nattekulden kom. Emma havde fortalt mor og far, at et egeren havde sovet i hendes lænestol. Men mor havde bare rost hende for hendes gode fantasi, og far havde fortalt mere om

dengang, han var med til en egerjul. Emma troede ikke rigtigt på det, for far havde det med at overdrive. Da mørket endelig faldt på, placerede Emma sig på den plads i hjørnesofaen, hvorfra hun kunne se hele baghaven, og mens Benjamin var i gaverus og kastede rundt med gavepapir og papkasser, holdt Emma blikket mod haven.

"Hvad er der med dig?" spurgte far. "Er du ikke glad for dine gaver?"

"Jo, men jeg venter på egeret," svarede Emma. "Han er helt alene og fryser ude i haven."

"Egern sover, når det er meget koldt," sagde mor. "Så de har det fint."

"Okay, så lad os gå en tur ud i haven," sagde far. "Så kan vi høre, om egeret vil holde jul med os."

I det samme så Emma egeret. Det sad ved havedøren og stirrede på dem. Hun lukkede langsomt døren op, og det lille eger hoppede indenfor. Da Emma ville lukke døren til, begyndte egeret at kradsede på døren. Emma lukkede døren op igen, og egeret smuttede ud.

"Man kan ikke have et vildt dyr indenfor, lille skat," sagde mor.

Få sekunder efter kradsede egeret på døren igen, og bag den sad endnu et eger. Emma åbnede døren, og pludselig var der to eger i stuen. Emma hentede en stor pude fra sofaen og lagde den foran døren. De to eger snusede til puden og krøb sammen ovenpå den.

"De er trætte og sultne," sagde far.

Mor og Benjamin hentede valnødder fra juleskålene, og Emma rakte egerne nødderne. De spiste godt, og der var en værre larm, når de knækkede skallerne.

Emma krøb op mellem mor og far i sofaen, mens Benjamin sad på gulvet ved det tændte juletræ. Han sad så tæt på dyrene, som han kunne få lov til.

"Nu har jeg holdt juleaften med eger ligesom dig, far," sagde Emma.

Mor rystede på hovedet og kom til at grine. "Nu må vi håbe, at far ikke også fortæller om dengang, han holdt nytår med en stor ulveflok."